

Fring Sming vaart naar het eiland Sioen-Pen

Fring Sming was een geleerde monnik in de tijd van de grote hongersnood die er op de uitgestrekte landen van China en Japan heersten in het begin van de 13e eeuw van de christelijke jaartelling. Vanwege het tekort aan voedsel op het land, was het in die dagen gebruikelijk dat de visserij als voornaamste voedselbron werd gebruikt. Het klooster waarvan Fring Sming deel uitmaakte was om die reden op een boot gevestigd, die permanent de wateren tussen China en Japan doorkruiste. Men viste op garnaal, kreeft, tonijn, maar vooral op sardines. Daarnaast werden veel zeevieren gegeten en een enkele keer ook andere waterplanten. Bovendien had het schip een heuse kruidentuin aan boord, die bemest werd door de vele vogels die altijd rondom aanwezig waren. Aldus was het mogelijk gebleken om een veelzijdiger dieet samen te stellen, dan men op het eerste gezicht voor mogelijk zou houden.

Fring Sming was oud, hij was al in het begin van het vierde triseptennium van zijn leven, en de dag naderde dat hij door zijn collega-monniken uitgezwaaid zou worden, en het schip zou verlaten. Een speciale sloep was voor hem gebouwd, waarmee hij alleen over de wateren tussen China en Japan zou mogen varen, tot aan het eiland Sioen-Pen. Aldaar zou hij zich mogen vestigen gedurende de rest van zijn leven. Hij was klein van stuk, maar hij had een grote mond waar hij heel hard mee kon schreeuwen, zodat eenieder die hem niet kende, daarvan schrok. En wat hij zei was vaak ook nogal onverbloemd, zodat sommigen ook daarvan onder de indruk raakten.

Fring Sming was weliswaar niet de kapitein van de boot, hij had wel

veel gezag aan boord. Vaak kwamen monniken van verre streken met kleine bootjes over de zee naar de grote boot, teneinde bij hem in de leer te gaan of hem te raadplegen over religieuze kwesties. Hij had wat men noemt de gave van het woord. Als hij zijn leerlingen wekelijks toesprak, dan kwamen ook de vogels meeluisteren en poepten dan uit dank voor de mooie woorden de kruidentuin onder.

Ook kwam zelfs de kapitein van de boot een keer luisteren naar de wekelijkse lezing, toen de boot niet kon varen vanwege windstilte. Maar hij werd ongeduldig en riep halverwege dat van mooie woorden de wind niet gaat waaien, en dat de boot niet kan varen als het windstil is. De kapitein vond dat alle monniken eigenlijk niet met elkaar moesten praten, maar dat ze allemaal in de richting van de achterplecht moesten mediteren en vooral veel uitademen, teneinde zó de boot toch weer in beweging te krijgen. Aldus geschiedde, en de boot kwam weer heel langzaam in beweging, maar de arme monniken raakten zo buiten adem dat ze wekenlang niet meer konden mediteren.

Dat werd gaandeweg het belangrijkste meditatieonderwerp voor dit varende klooster: moet het mediteren het uitademen ondersteunen, of juist andersom? Deze vraag werd des te nijpender, naarmate het droge seizoen naderde, en de winden kalmer en kalmer werden tot ze bijna helemaal niet meer waaiden.

Fring Sming had over deze kwestie een uitgesproken standpunt. Hij geloofde dat de uitademing uitsluitend ten behoeve van de meditatie diende plaats te vinden, en niet, zoals de kapitein wenste, dat de meditatie de uitademing zou stimuleren. Wel was hij het met de kapitein eens dat de boot moest blijven varen, maar, zo sprak hij, de wateren stromen hun eigen stroom,

en een boot die zich aan de golven overgeeft vaart ook zonder wind. Letterlijk zei hij: "ook de windstilte heeft haar eigen beweeglijkheid, ook de golven hebben hun eigen adem".

Want hij geloofde dat elk type weer in zichzelf goed was, en dat er geen enkele reden was om in te grijpen in de loop der dingen, zolang je maar niet ingreep. Dát was precies waar zijn meditatie veelal over gingen: dat het probleem van de mensen inhoudt dat ze wel willen ingrijpen in de loop der dingen, maar dat ze dat nou eenmaal niet kunnen. Een van zijn gezegden was dan ook: "wil wat er is, en wil niet wat er niet is". Of hij zei: "laat de hele wereld maar lekker in de poep zakken, dan komt het allemaal vanzelf goed".

Hij had dit lange jaren geroepen, en telkens was de wind weer opgestoken en telkens was de boot weer verder gevaren, deels door de stromen van de zee, deels door de winden van de lucht. Maar de dag naderde dat zijn sloep gereed kwam, en dat hij afscheid van de monnikenorde moest nemen, om alleen naar het eiland Sioen-Pen te varen. En de monniken waren in hun hart bang, dat ze zonder Fring Sming er niet in zouden slagen te mediteren zoals ze tevoren deden, maar dat de uitademing het doel zou worden, in plaats van middel. Ze waren ook bang dat de kruidentuin niet meer zou bloeien, als de vogels wegbleven en de kruiden zouden opdrogen in de zoute zeewind.

Dus toen de dag gekomen was, verzamelden ze zich op het middendek van de boot, en vroegen hem: "meester, hoe kunnen we blijven ademhalen ten behoeve van onze meditatie?". "Kennen jullie de oude parabel over de geheime sleutel tot Verlichting?" vroeg hij. "nee meester", antwoordden zij. "Wát, heb ik jullie dat nooit laten lezen? Dan zal dat wel niet voor niets geweest zijn", en hij stond van zijn zitplaats op en liep naar zijkant van

het middendek, opende een oude kast die daar stond en begon te graven en te rommelen in een grote stapel oude perkamenten, net zo lang tot hij gevonden had wat hij zocht. "Hier is het", riep hij, en hij las voor:

"Lang geleden was er in China een monnikenklooster waarin gemediteerd werd over de zin van de ademhaling. Een van de meest verlichte monniken aldaar heette Fjhing-Smuh. Fjhing-Smuh had een oude kast in zijn hut staan, waarin hij alle belangrijke uitspraken van alle filosofen van de beschaafde wereld bewaarde. De kast had een ivoren slot waarop een gouden sleutel paste.

Toen hij op een dag zijn kast wilde opruimen en alle filosofische uitspraken in de juiste volgorde had gelegd, gebeurde het dat hij precies één uitspraak overhield die geschreven was in een vreemd Chinees dialect dat hij niet kende. Deze uitspraak luidde: "TING PLING TING, HING HONG TING".

道可道，
非常道。

En omdat hij een liefhebber van het systemische denken was, besloot hij de uitspraak te doorgronden, en hij redeneerde aldus:

"TING PLING TING, HING HONG TING" is de opeenvolging van symmetrie (TING PLING TING) en asymmetrie (HING HONG TING). "TING" is datgene wat er symmetrisch gespiegeld wordt door "PLING", en "TING" is ook het eindpunt van "HING HONG". Deze tekst bevat dus een grote wijsheid: hoe je bij PLING een spiegel voorgelegd krijgt, en hoe je bij HING in een sequentie belandt die tot TING leidt. Uit de vorm van de uitspraak

kunnen we dus afleiden: "datgene wat gespiegeld kan worden, is tevens een eindpunt", oftewel: "de wereld die wij kunnen denken is noodzakelijk beperkt".

En toen hij deze betekenis ontdekt had, rende hij naar de binnenplaats van het klooster, om zijn collega's van zijn ontdekking in kennis te stellen. Wat er toen gebeurde was heel merkwaardig. Zijn leerlingen verdrongen zich om hem heen, teneinde zo snel mogelijk de wijze spreuk te calligraferen. Maar de groep monniken aan wie Fjhing-Smuh zijn vondst eigenlijk had willen tonen, begrepen zijn betoog niet, en ze zeiden dat Fjhing-Smuh toch wel een eigenaardige manier van mediteren had om tot zo'n interpretatie te komen, en dat er niet zo veel waren in het klooster die zo werkten. En toen hij de natuurlijke logica van zijn meditaties wilde toelichten, was er zelfs één monnik, Ho-Po genaamd, die beweerde dat er een open deur werd ingetrapt omdat zoiets toch zeker allang bekend was. Fjhing-Smuh werd zo boos, dat hij Ho-Po de gouden sleutel die paste op het ivoren slot van de kast in zijn hut, recht voor de voeten op de grond gooide. En nét wilde Ho-Po, begeerteziek als hij was, zich bukken om de gouden sleutel op te rapen (die immers toegang gaf tot de juiste volgorde van alle filosofische uitspraken), toen er een bliksemschicht uit de hemel kwam, die de sleutel in duizend stukjes verpulverde, en er een luide stem zich over de binnenplaats verhief en tot hem riep: "For there's something about you that pisses me off!". Het gevolg was dat niemand meer in het klooster zijn gesorteerde filosofische uitspraken kon inzien, dat Fjhing-Smuh voortaan zijn leven nog uitsluitend wijdde aan het opschrijven van zijn vondst in de schoonste calligrafieën die hij kon produceren, en dat Ho-Po nooit meer een vraag in het openbaar durfde te stellen."

Het was stil geworden op het middendek van het schip. Zelfs de zee was opgehouden met ruisen en de wind was gaan liggen. De boot lag onbeweeglijk op het water.

Een jonge monnik, die nog niet zo lang in het klooster was kon zich niet langer inhouden, stond op en vroeg: "maar meester, was het waar, wat deze Fjhing-Smuh dacht? wat betekende de spreuk nu in werkelijkheid? Hoe weten we zeker dat het geen open deur was?". Fring Sming glimlachte, en sprak: "de spreuk betekende dat de gouden sleutel die op het ivoren slot van de kast paste, niet de geheime sleutel tot Verlichting was; hij betekende: "de waarheid die zich laat uitleggen is niet de echte waarheid, de weg die ik kan zeggen is niet de eeuwige weg"; hij betekende ook: "de doelgerichte ademhaling is niet de ademhaling die tot meditatie leidt". En hij gaf een dreunende klap tegen de muur en hij voegde er aan toe: "en daarom zul jij nooit begrijpen waar het om gaat, oen, zolang je de waarheid blijft zoeken!".

Toen kwam de kapitein van het schip op het middendek en hij riep: de sloep ligt klaar, instappen maar! Fring Sming begaf zich naar de achterplecht, en liet zich zachtjes aan een touw in de sloep zakken die hem naar het eiland Sioen-Pen zou brengen. En terwijl zijn collega-monniken hem vanaf de achterplecht nastaarden, zagen zij hoe de vogels met hem meevlogen in de richting van Sioen-Pen, maar ze merkten niet hoe de boot zich door hun eigen gelijkgerichte uitademing langzaam in beweging zette.